

בבית המשפט העליון בירושלים

רע"א 184/95

בפני: כבוד השופט ת' אור

המבקשים: 1. יובל אגמון, קטין

2. אסתר אגמון

3. יורם אגמון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 26.12.94 בהמר' 2464/94 ת"א 127/93 שניתן על ידי כבוד השופט ש' ברנר

בשם המבקשים: עו"ד אריה קמר

בשם המשיבה: עו"ד סהר

החלטה

1. בפני בית המשפט המחוזי מתנהלת תובענה, בה תובעים המבקשים את נזקיהם עקבנזק שנגרם למבקש הראשון, אשר הינו קטין (להלן: המבקש). המבקש סובל מקוודרופלגיה, אשר נגרמה לו, לטענת המבקשים, עקב מחדלי רופאי המשיבה. המבקשים, אשר צרפו חוות דעת רפואיות לכתב תביעתם, ביקשו במהלך הדיון לצרףשתי חוות דעת נוספות, אם כראיה מטעמם ואם בדרך של תיקון כתב התביעה שלהם וצירוף חוות הדעת אליו. המדובר בחוות הדעת של פרופסור שנקר ופרופסור דיאמנט. בית המשפט דחה את בקשתם, ועל כך הוגשה בקשה זו לרשות ערעור, אשר הוחלט

לדון בה כאילו ניתנה רשות ערעור וערעור הוגש על פי הרשות שניתנה.

עיינתי בכל המסמכים הנוגעים לעניין ובטענות הצדדים, והגעתי למסקנה שבנסיבותיו של המקרה יש לקבל את הערעור. חוות הדעת חשובות לעניין ההכרעה המשפטית לה ידרש בית המשפט. נראה לי אף, שלא יגרם עיוות דין למשיבה אם יותר לתקן את כתב התביעה כמבוקש, וכל אי נוחות או הוצאה שיגרמו למשיבה עקב כך ועקב הצורך, אולי, לחקור את מי שכבר העיד, ניתנים לפיצוי במסגרת ההוצאות שתפסקנה בסוף הדיון.

מאחר והגעתי למסקנה שיש לאפשר את תיקון כתב התביעה כמבוקש, אין צורך שאכריע בטענה החילונית של המבקשים, שהם רשאים להגיש את חוות הדעת כראיה גם ללא תיקון כתב התביעה.

הערעור מתקבל, במובן זה שניתנת למבקשים רשות לתקן את כתב התביעה על ידי

צירוף שתי חוות הדעת שנזכרו לעיל.

בנסיבות המקרה, אין צו להוצאות בבקשה זו.

ניתנה היום, כא' באדר א' תשנ"ה (21.2.95).

נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח